

Dromen. Doen. Heusden.

Lang, lang geleden waren er in Noord-Brabant drie afzonderlijke gemeentes: Drunen, Heusden en Vlijmen, elk met zijn eigen kerndorpen, die elkaar op zijn zachtst gezegd meestentijds duldden – waar dat in hun plaatselijke straatje te pas kwam.

In de loop der tijd groeide bij diverse politici het besef dat kleinschaligheid economisch gezien niet bepaald lucratief was. Voor de bestuurders van weleer reden om het veelomvattende besluit te nemen, geschoeid op democratische leest welteverstaan, een driehoeksrelatie aan te gaan, waarbij Heusden de gemeentenaam zou worden.

Desondanks brak de pleuris uit, zoals dat zo vaak gebeurt. Een affront, immers, dé Heusdenaar bestaat niet, was de communis opinio. Gekrakeel of niet, de gemeente Heusden moest er komen, maar niet dan nadat het gekissebis en geëmmmer over een dergelijk dubieus geacht samengaan geluwd zou zijn. Politici kenden ook toen hun pappenheimers.

Er is destijds stiekem flink gekonkelfoesd; sommige politici werden gewantrouwd, andere werden veracht of incapabel voorgesteld, waardoor een langetermijnvisie noodzakelijk leek. Tijd heelt alle wonden. Zomaar enkele parafrases: alweer zo'n beleid van likmevestje, dat wordt waarschijnlijk weer armpjedrukken, met weidse gebaren beleid verkopen, en ten slotte naar hartenlust bakkeleien over degene die de scepter zal gaan zwaaien. Let op mijn woorden!

Ach ja, dat was toen. Intussen viert de gemeente Heusden zijn 25-jarig jubileum en weten bewoners niet beter dan dat ze in een dorp onder dezelfde naam wonen als vóór 1997, maar ressorterend onder de gemeente Heusden. Wie de 25-jarige leeftijd heeft bereikt, wordt geacht enigermate sociaal-emotioneel volwassen te zijn en, laten we niet al te sociaalkritisch zijn en onze scepsis achterwege laten, daarin zijn we met zijn allen aardig geslaagd.

De tweeënhalve decennia naar de volwassenheid werden gekenmerkt door samenwerken, compromissen sluiten, relaties en andere verantwoordelijkheden aangaan. Natuurlijk kreeg de gemeente spanningen te verduren, want in het kritische discours vallen vaak nuances weg, maar zij had ook – indachtig de theorie van Maslow – de meeste kansen tot zelfrealisatie, dankzij haar MogelijkMakers, dé hoeders van het Heusdense motto: Dromen. Doen. Heusden.